



## Per la senda de les flors, ja ve l'estiu

**L'**alcaldessa de València, Rita Barberà, va dedicar la mascletada del passat 8 de març a l'Estatut i a les dones. Tot d'una. La vesprada del dia de la dona treballadora el Senat aprovava, sense cap mena de modificació, el text remès pel Congrés dels Diputats, vinyeta que tancava l'auca del tràmit parlamentari a Madrid.

Des del punt de vista del PP valencià, que no vol dir espanyol, la culminació de l'entesa estatutària amb els socialistes presenta vèrtexs molt interessants. D'antuvi, ja sabien que Camps capitallitzaria bona part dels rèdits d'aquest procés. A més, l'estèril envit que va llançar el PSPV-PSOE ha desencisat les forces d'esquerres i nacionalistes. I, per acabar-ho d'adobar, el *tempo* de les negociacions ha possibilitat que aquest 27 de març –fins i tot abans del 25 d'Abril, data inicialment prevista per l'amant dels símbols que és Camps–, les Corts valencianes hostatgen un moment històric. La joia de la corona del president només rebrà els vots en contra de l'Entesa. Una reforma legislativa que val una legislatura.

El president valencià, Francesc Camps, està content com un gínjol. La reforma de l'Estatut, que justifica la seua primera legislatura, s'aprovarà definitivament aquest 27 de març, després que el Senat no hi haja introduït canvis. Una traca que encendrà la falla d'actes gloriosos que l'esperen a la cantonada.

**Bassa d'oli.** Al Senat, els socialistes s'han estalviat la més mínima tibantor amb el PP. Delerosos de segellar la nova llei orgànica que és l'Estatut, els dos grups majoritaris van obviar l'informe del lletrat, el qual recomanava diversos canvis de redacció i de lèxic. Qualsevol alteració textual requeria el vistiplau posterior del Congrés, tot just allò que pretenien evitar socialistes i populars.

Esquerra Unida i les formacions nacionalistes van perseverar en les posicions defensades al Congrés, però amb gens d'èxit. Com a mínim, això sí, van provocar que l'Estatut valencià rebera

quatre hores d'atenció a la cambra alta. Sense ells, el text haguera transitat viloç com un Fórmula 1, honorant aquell que ocupa la *pole position* de les reformes estatutàries previstes.

Al remat, doncs, aclaparadora aprovació del text, amb 218 vots a favor –PSOE, PP, Coalició Canària i els senadors del PSC inserits a l'Entesa Catalana de Progrés (ECP)–, una abstenció –els regionalistes aragonesos del PAR i els 21 vots en contra de CiU, PNB, e Grup Mixt i la resta de membres l'ECP (és a dir, ERC i ICV). Una bassa d'oli que els senadors valencians i l'

autoritats desplaçades des del País Valencià van saludar, units en feliç comunitat, brindant amb cava –“valencià”, segons va afanyar-se a matisar Canal 9–.

En aquesta ocasió hi havia Camps, absent en la sessió del Congrés; hi havia el secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla, mirant que els mitjans de comunicació reflectiren la quota de mèrit que s'hi ha ben guanyada; hi havia el president de les Corts, Julio de España, zaplanista no especialment enjogassat, i, a més, hi havia també el vicepresident de l'executiu, Víctor Campos, el conseller portaveu, Esteban González Pons, i dues desenes de diputats, entre els quals Seraffín Castellano i Antoni Such, comares de la reforma.

Però, sobretot, hi va assistir el president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero. Sembla que Pla li va demanar la seua presència, inicialment no prevista, amb la intenció de restar protagonisme a Camps i, també, per tal de fer evident l'alegria de l'executiu estatal per com s'ha dut aquest procés. En plena orgia de declaracions contra l'Estatut català, el PP no sols entra en el joc de les reformes, sinó que, des d'una autonomia que governa, les inaugura.

La solució d'urgència trobada per Camps a fi que compensara la visita sorpresa de Zapatero va ser, en realitat, ben poc suggerent. Acceleradament, hi va acudir el secretari general dels populars, Ángel Acebes, que no va tenir gaire incidència. Per dintre seu s'hi ha acomodat una espina anomenada Estatut valencià, justament quan ell abandera la vigència infinita de les grans lleis aprovades als anys setanta i vuitanta. Acebes, per tant, se sentia més lligat que mai al seu –diguem-ho així– germà bessó, Eduardo Zaplana, que, com no podia ser d'una altra manera, no va trepitjar la cambra alta en tot el dia.

**El gest del PSC...** En les últimes setmanes havien sorgit veus demanant als senadors del PSC que es desmarcaren dels seus companys del PSOE, sobretot en allò que fa referència a la denominació d'"idioma valencià". Els socialistes catalans van fer cas als cants de sirena, però no fins al punt de perdre el cap.

Gràcies a la inestimable ajuda de la resta del grup –ERC i ICV, que van retirar les altres 103 esmenes presentades per l'ECP a canvi que tot el grup n'a-



Pla i Zapatero passegen pels pasadissos del Senat. A la pàgina esquerra, Francesc Camps es mostra complagut en un moment del debat sobre l'Estatut valencià a la cambra alta.

provara aquesta–, van votar favorablement una esmena pròpia que advoca per la “dualitat onomàstica de l'idioma” i la seua “projecció com a entitat cohesionada”. La proposta va rebre 30 sufragis favorables, l'esmena que va obtenir més suport un dia en què no se'n va admetre cap.

Aquest gest aïllat constarà al diari de sessions i poca cosa més. En la votació de la totalitat, el PSC va votar “sí”, com el PSOE, el PP i Coalició Canària. Com que no es va acceptar l'esmena referida, les sis aparicions d'"idioma valencià" eren validades pels socialistes catalans.

La reiteració del terme *idioma* –per als socialistes, insubstancial– ha creat dubtes en determinades esferes. Pere Macías, portaveu convergent al Senat, va preveure “l'obertura del debat lingüístic”. El popular Pedro Agramunt –que el dilluns 6 de març, havia especificat en la trona que ell és *Pere* i Macías és *Pera*– va rebular el clau: “Si a Catalunya li vol dir a la seua llengua valencià, pot fer-ho, però que no pretenga que li diguem català a la nostra.” Al seu torn,

per tranquil·litzar els sectors conservadors que alerten de la possible “imposició” de la “llengua pròpia”, Seraffín Castellano va matisar que “s'inclou el dret a conèixer el valencià, però no el deure”. Clar i català, amb perdó.

**...I els gestos a Catalunya.** Durant el debat, de fet, va planar amenaçadorament el nou Estatut català. Només cal remetre's a les intervencions dels actors principals.

Rodríguez Zapatero va afirmar que el text valencià “millora la qualitat de vida dels seus ciutadans” i que “haguera estat desitjable la unanimitat”. Camps va recordar, com ha fet en diverses ocasions des de l'1 de juliol passat, que l'Estatut valencià “és Constitució, forma part de la Constitució, té el seu origen en la Constitució i té el seu objectiu i la seua ambició en la Constitució. Pretenem reforçar-la més, amb aquesta reforma”. Joan Lerma, expresident de la Generalitat Valenciana i actual portaveu del PSOE al Senat, va concloure que la llei aprovada “no és vista amb recel per

El PSC va donar suport a una esmena que deixa clara la unitat de la llengua, però després va acatar amb PSOE i PP la totalitat del text, que no inclou l'esmena

la resta d'espanyols perquè saben que no és contra ningú”.

**En pantalons curts.** Camps mira el calendari i s'emociona. Gràcies a la no-introducció d'esmenes al Senat, l'Estatut valencià arribarà a València amb suficient temps perquè les Corts –que encara debaten qüestions de fa dos i tres anys– s'engalanen per retrobar-lo.

No serà el 25 d'Abril –per a evitar un atapeïment d'actes oficials, perquè el rebuig de l'Entesa provocarà un debat llarg i perquè els socialistes tenen ganes d'encetar la precampanya electoral de 2007–, sinó el dilluns 27 de març. Com que la reforma no necessita ser ratificada a les urnes, aquell dia serà el de l'aprovaçió definitiva.

Esquerra Unida del País Valencià, Bloc, Els Verds i Esquerra Republicana, entre d'altres partits, desenes d'entitats socials –Acció Cultural del País Valencià, Escola Valenciana...– i sindicats –Comissions Obreres, Intersindical Valenciana, etc.– s'ho miraran de lluny. No és el text que voldrien, no recull ni les dues exigències mínimes que, a espenes i redolons, van aconseguir que el PSPV-PSOE acatara a fi d'ampliar el consens. Són grups –la matemàtica mana– que esdevindran cabdals si els socialistes volen recuperar la presidència de la Generalitat. El 6 de maig hi ha prevista una manifestació als carrers del cap i casal.

Per aquells volts, però, Camps ja estarà posant-se els pantalons curts. Del 19 al 21 de maig, València acull la novena de les dotze prerogates de la Copa de l'Amèrica. Les vuit anteriors han estat en llocs diversos, però la ciutat seu n'acollirà les quatre últimes, abans que l'any vinent se celebri la fase final. Bona ocasió perquè Camps prenga encara més protagonisme.

La farra grossa, però, serà el cap de setmana del 8 i 9 de juliol. “La festa més gran mai viscuda a la Comunitat”, ha dit Camps. El papa Benet XVI visitarà València amb motiu del V Encontre Mundial de les Famílies. Per a algú com el president valencià actual, el goig d'acollir el màxim representant de l'Església a casa seua és inenarrable.

Per a Camps, enguany, la festa no acaba amb la crema. Només n'és l'inici.

*Víctor Maceda*

## El dubtós espanyolisme de Camps

“He lluitat molt i he tingut alguns problemes” va dir, de sobte, Mariano Rajoy, en referència a la reforma estatutària valenciana. Fou el passat 15 de febrer, durant l'espai de Canal 9 *Parlem clar*. Després d'una hora parlant d'ETA i de l'Estatut català, però, no hi havia temps per a més. El president del PP deixava clar, en tot cas, que la reforma estatutària valenciana ha generat problemes al seu partit.

Rajoy no ho deia per la disputa constant entre campsisistes i zaplanistes. Al capdavall, és un problema “local”: els seguidors de l'ex-president han fet públics els seus dubtes sobre la necessitat de la reforma, perquè consolida el seu màxim contrincant internament i, a més, troben que és agosarada en el camp lingüístic, judicial i tributari.

Rajoy no ho deia per això, doncs. El gran problema és que l'Estatut valencià –tot i ser “*constitucional hasta las cachas*”, en paraules de Camps– trenca, en bona part, l'incendiari discurs dels populars. Meses petitòries contra l'Estatut català, manifestacions de bracet de les víctimes del terrorisme, alterades sessions de control al Govern de Zapatero amb el tàndem Acebes-Zaplana exercint de dreta dura... i, enmig, el pacte Camps-Pla que serveix en safata una dita als socialistes: “El PP actua d'una manera quan és govern, i d'una altra quan és oposició.” Aquest parany, els socialistes pensen rendibilitzar-lo al màxim. Ja han expressat el seu astorament perquè al preàmbul del text català la paraula “nació” cobre tant de valor, i tant poc l'expressió “País Valencià” al preàmbul del recentment aprovat Estatut valencià. El PP no se'n sap avenir.

Dimarts passat, 7 de març, Rajoy va visitar els estudis de la COPE. Federico Jiménez Losantos va criticar el tractament que se li dóna en el text a la “llengua pròpia”, el valencià. El cap de l'oposició va revoltar-se fins al punt de contestar-li: “No, això sí que no ho accepte, no puc acceptar equiparar allò que diu l'Estatut valencià amb el català!”. Una evidència del mal que entre els conservadors més conservadors provoca qualsevol modificació estatutària.

Si a Rajoy se li revolten, Camps, el “culpable”, se sent obligat a deixar clar qui és i com pensa, sobretot ara que ja té un pes destacat en el si del PP. Per aquest motiu, per esvair males mirades, durant la convenció popular celebrada del 3 al 5 de març, el president valencià va pronunciar una ponència sobre la importància del castellà. “Aquest punt fort que tenim els espanyols, l'espanyol, hem de fer-lo servir fins a les últimes conseqüències. A través de l'espanyol hem de fer la marca Espanya, acompanyant els productes que fem a Espanya.” Aquells dies, els zaplanistes –sobretot de les comarques del sud– van citar-se en una exposició de pintors alacantins, i van fer-ne ostentació, també, dinant i sopant ben lluny dels campsisistes.

Tres dies més tard, la jornada en què l'Estatut valencià era retornat amb un aprovat a València, Zaplana no hi va ser present –ja no havia aplaudit en la premsa en consideració i l'aprovaçió al Congrés–. Tampoc Rajoy. Només ho va fer, a última hora, Acebes, que, malgrat tot, va restar al marge de protagonismes, fotos protocol·làries i coses per l'estil. Ell, ara com ara, no està per a estatuts.



Tres dels quatre presidents valencians –José Luis Olivas, Camps i Joan Lerma– brinden per l'Estatut al Senat. Ni va faltar Zaplana.